

[Hendriksen.]
dannelse af Sømand paa den i Lovforslaget angivne Maade. Har man sagt det til Rederne, kan jeg forstaa, at de siger: Vi foretrækker at give 100 000 Kr. til et Formaal, som vi sætter Pris paa, og være medbestemmende med Hensyn til, hvorledes Pengene skal anvendes, fremfor en Konsulatafgift, der altid har været følt som en Uretfærdighed overfor Erhvervet, og som beløber sig til 300 000 Kr.

Det er jo muligt, at Forhandlingerne er gaaet for sig paa den Maade, hvis der er ført Forhandling; thi derom ved jeg intet. Men det er ogsaa muligt, at Skibsfarten har ønsket at faa fremsat et Lovforslag, der forpligtede Skibsfarten til at yde disse Beløb. Det lyder ikke paa Forhaand meget sandsynligt, men det er jo muligt. Forholdet plejer, saaledes som det ærede Medlem Hr. P. Andersen ogsaa sagde før, ikke at være, at Erhvervene selv betaler til de unge Mænds Uddannelse. Det er ikke saaledes, at Haandværkerne eller Gaardejerne betaler for de unge Menneskers Uddannelse i det paagældende Erhverv. Her ønsker man, at Erhvervet selv skal betale i alt Fald en væsentlig Del og alligevel kun delvis være medbestemmende ved Anbendelsen af de paagældende Beløb.

Forinden jeg altsaa ser mig i Stand til at tage Stilling til Lovforslaget, hvad § 1 angaar, maa jeg anmode den højtærede Minister om at give disse Oplysninger, saaledes at vi kan være klare over dette Spørgsmaal. Overfor § 1 nærer vi altsaa ikke den samme Glæde som det ærede Medlem Hr. Elmquist, i alt Fald er der Maade med Glæden, og vi ønsker ikke at give den positivt Udtryk, før vi har faaet Svar paa de Spørgsmaal, som jeg her har tilladt mig at stille til den højtærede Minister.

Niels Petersen: Jeg kan paa mit Partis Vegne tilsige velvillig Behandling af det foreliggende Lovforslag. Nødvendigheden af at finde nye Veje og Midler til at sikre den praktiske Uddannelse af Dæksbefalingsmændene er anerkendt fra alle Sider nu, da Tilbagegangen i Sejlskibserhvervet bliver stærkere og stærkere og synes at være ustandselig. Derimod, hvilke Veje og Midler man skal gaa, synes der at herske stor Uenighed om, og det fremgaar ogsaa af det foreliggende Lovforslag.

Naar jeg bortser fra, at man bl. a. vil anvende Pengene til Tilskud til Skoleskibe, eventuelt ogsaa til Bygning af Skoleskibe, er der jo ingen bestemt Anvisning i Lov-

forslaget paa, hvordan man skal gaa frem. Der paapeges Vigtigheden af, at der skabes Midler, efterhaanden som Sejlskibsfarten gaar tilbage, til at vedligeholde Uddannelsen af Dæksbefalingsmændene. Men hvordan det skal ske, staar ret uklart hen.

Det, som Lovforslaget peger paa, er ogsaa først og fremmest, at der under alle Omstændigheder skal Penge til; og det er de Penge, man til igter at skaffe til Veje. Jeg vil i Forbindelse hermed, inden jeg gaar over til at nævne Pengespørgsmaalet, pege paa, at det er utvivlsomt den Uddannelse, danske Sømand hidtil har faaet, der har sat dem i Stand til at udøve ikke alene den Bedrift, som vi for ganske nylig har hørt om, men jeg kan næsten sige talløse andre Bedrifter. Og-aa af den Grund er det af største Betydning, at man finder Midler til at fortrætte denne Uddannelse.

Men, som jeg sagde før, det, Lovforslaget særlig lægger an paa, er at skaffe Pengene til Veje. Jeg er enig med det ærede Medlem Hr. Hendriksen, naar han fremhævede, at Konsulatafgiften er en Særbeskatning; men man gaar jo ikke bort fra Særbeskatningen, man indfører blot en ny, idet man i Stedet for Konsulatafgiften indfører en anden Særafgift, der maalt i Penge ganske vist kun udgør en Trediedel af Konsulatafgiften.

Der er imidlertid en Passus i Bemærkningerne til Lovforslaget, som for Resten ogsaa Venstres ærede Ordfører strejfede, men som jeg gerne vil fremdrage, fordi jeg er meget betænkelig ved den. Der staar,

„at Udenrigsministeriet, der i øvrigt ikke har fundet noget at erindre mod Konsulatafgiftens Ophævelse, har forbeholdt sig, i det Omfang det skønnes fornødent, at fastsætte et mindre Gebyr for forskellige af de i Afgiftsreglementet for Udenrigstjenesten af 1. Juni 1921 § 1 omhandlede Forretninger, Søfarten vedrørende, for hvilke man, saa længe Konsulatafgiften har paahvilet Skibsfarten som en særlig Byrde, ikke har villet foreskrive noget Gebyr“.

Ja, hvad vil det sige? Det ønsker jeg at faa nærmere og forhaabentlig nogenlunde tilfredsstillende Oplysning om af den højtærede Minister. Hvad vil „mindre Gebyr“ sige? Det er jo et saa elastisk Begreb, som man overhovedet kan tænke sig. Der siges heller ikke, i hvilke Tilfælde det skal gælde, blot i de og de forskellige Tilfælde, og det er ganske overladt til Udenrigsministeriets frie Skøn, hvorledes det vil gaa frem og i hvilket Omfang.

Dette Forhold ønsker mit Parti nær-